

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

PERFECT DAYS

Japò, 2023

Direcció: Wim Wenders

Guió: Takuma Takasaki, Wim Wenders

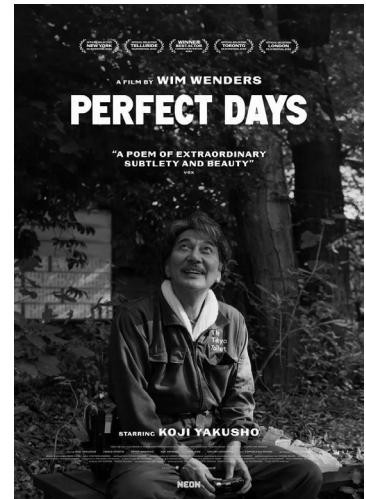
Intèrprets: Kôji Yakusho, Arisa Nakano, Tokio Emoto, Yumi Asou

Durada: 124 min

Gènere: drama

Idioma: japonès

Data d'estrena: 12/01/2024

El retorn inesperat del millor Wim Wenders

Cineasta de culte del cinema alemany dels anys 70 i 80, Wim Wenders va construir el millor de la seva filmografia als Estats Units, afinant aquesta mirada externa sobre el paisatge americà que tan bé va saber plasmar en films com *Alicia en las ciudades*, *En el curso del tiempo* o *El amigo americano*. Però l'autèntica consagració li va arribar amb *Paris, Texas*, Palma d'Or a Canes 1984 i segurament la seva obra més coneguda. Després d'una altra de les seves obres cabdals, *El cielo sobre Berlín*, la trajectòria de Wenders va diluir-se una mica, o almenys es va tornar més irregular, llastada pel fracàs de *Hasta el fin del mundo*, la seva obra més ambiciosa. La carrera del director alemany va tenir un nou ressorgiment a través del documental, redescobrint i reivindicant la música cubana a *Buena Vista Social Club*, filmant l'obra d'un dels grans fotògrafs contemporanis, Sebastião Salgado, a *La sal de la tierra* o experimentant les possibilitats del 3D a *Pina*, a partir de la gran coreògrafa de dansa Pina Bausch.

El seu posterior retorn a la ficció mai va acabar de trobar el to ni el nivell de la seva primera etapa, amb alguns títols interessants, altres de fallits, però lluny del Wenders que els seus seguidors recordaven. Per això, *Perfect days*, el millor film del director alemany en dècades, és no només una agradabilíssima sorpresa sinó un dels esdeveniments cinèfils de la temporada. I és la demostració que els grans talents mai desapareixen, sinó que sovint simplement queden amagats o adormits per les circumstàncies personals o contextuals. Als seus setanta-vuit anys, ningú esperava ni comptava amb Wenders, però sorprenent, convencent i posant-se a la butxaca fins i tot els crítics més escèptics, demostra que encara li queden moltes coses per dir i sembla haver retrobat la seva millor inspiració, aquell "momentum" que el va fer un dels grans directors contemporanis.

En realitat amb *Perfect days*, Wenders torna a una de les seves ciutats predilectes, el Tòquio que ja va retratar al documental *Tokyo-Ga* del 1985. I novament, la seva mirada de foraster, des d'una certa, però lúcida distància, però alhora d'escrutador meticulós, és la base per construir, en aquest cas des de la ficció, una història memorable, que des de la senzillesa i la fascinació pels

petits moments quotidians excel·leix cap a espurnes de pura poesia. *Perfect days* connecta així amb una altra gran obra contemporània que parteix de premisses semblants: *Paterson* de Jim Jarmusch. Si el director nord-americà se servia de la figura d'un conductor d'autobús, interpretat per Adam Driver, que escrivia poesia a partir de la seva observació de la realitat, Wenders agafa un altre perfil aparentment intranscendent, el d'un home encarregat de la neteja dels lavabos públics de diferents barris de Tòquio.

De manera pausada, fluida, sincera, però hipnòtica, la càmera de Wenders va seguint el dia a dia del personatge que interpreta magistralment Koji Yakusho -i pel que va guanyar el premi al millor actor a Canes- mentre anem descobrint les seves rutines laborals però també personals. Hi ha alguna cosa també de Robert Bresson a *Perfect days*. El seu minimalisme, aquella perfecció que no sembla construïda sinó extreta directament de la quotidianitat, el despullament formal. I progressivament intuirem que darrere aquell personatge singular hi ha un home que arrossega una ànima ferida, però que també ha aconseguit entendre que la felicitat no prové de grans ambicions materials sinó dels petits detalls i moments quotidians. Wenders és un gat vell i sap conduir-nos com a espectadors de manera subtil perquè acabem empatitzant i finalment emocionant-nos profundament, sense necessitat de trucs ni parafernàlies dramàtiques, amb aquest personatge extraordinàriament ben retratat i inoblidable.

Paco Vilallonga
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona